

V действие, I картина.

аптекарят ще ми даде отрова.
Доколкото си спомням, тук живее.
Затворил е — кой е празник днес?
Аптекарю, аптекарю!

| Виза Аптекарят.
Кой вика?

Аптекарят.

Ромео.

Ела насаи! Ми бебел ми се вървам:
взemi кетиривесетте дуката
и ми продай отрова, но която,
щом влезе в тялото ми, да пралико
като стеткисвица и да преворне
веднага живия човек в мъртвец —
отрова бърза, както е полетът
на сврътоносак изгрозен.

Аптекарят.

Такава
отрова няма аз, ала аз свръст
законът в Маинта наказва който
продава тая смес.

Ромео.

Какво! ти толкоз
ли си щастлив, че се боиш от смърт?
От глад си ти с пообядало лице,
очите ти отиват перна пурда,
презрение на твоя гръб висе!
За тебе глук е тая свет. Законът
не е приятен твой. За тебе няма
закопи — да те сторят те богат.
Презри ги и от бедност се спаси!

Аптекарят.

Не волеят ли, бедността приема.